

Dorota Grzesiak
Kraków

[WIERSZE]

Multanka

Wczesnym wieczorem możesz na mnie patrzeć, bo już śpię. Ważki jeszcze czuwają, razem z tobą chronią moje sny, zaglądną przez moją zamkniętą powiekę. Czy słyszysz? Możesz przesiać te obrazy i dźwięki, nakarmić się ich okruchami. Póki śpię, policzysz konie i kłosa, opowiesz mi o nich rano.

Wczesnym rankiem mogę na ciebie patrzeć, bo jeszcze śpisz. Trznadle już czuwają wraz ze mną. Sny prześwitują przez skórę na twoim brzuchu. Niektóre wydostają się przez pępek i rosną w górę świetlistą łodygą. To, co nienazwane, przez chwilę trzepocze się jak pszczoła przy szybie i znika. Jesteś. Jestem. A świty są przed nami.

Dziecko stu drzew

Chciałabym zamieszkać we wnętrzu palącej się szyszki, jej łuski byłyby mi łuskami pancerza, a języki ognia muskałyby moją skórę. Drżysz, kiedy opowiadam o poszukiwaniu ptaków mieszkających w jemiolowych gniazdach; drżysz, bo wiesz, że jemiola nie jest gniazdem, ale nie mówisz mi o tym, zakładasz mi zbroję, zakładasz mi zbroję.

Teraz mogę wrócić do pól nakrapianych makami, do oddechów tak szybkich, że wyrastają z nich buki, modrzewie, platany; czy będziesz wciąż ze mną, gdy cała we krwi jak nowonarodzone dziecko będę dobijać rannych, czy otrzesz mi twarz, otrzesz zlepione powieki? Wtedy przejrzę

i będę wciąż z tobą, wciąż z tobą, i podasz mi wodę w kubku z brzozonej kory, twoje szorstkie ręce, twoje miękkie włosy, nasza nieporadność jak płótno prześcieradła, jak biel.

Tabernakulum

Dlaczego stoisz tyłem do tabernakulum,
krzyczą na mnie. Cóż, to mdłe światelko
nie krzyczy, pełga ledwie, chyba zawstydzone.
Jeśli moje stopy są wyrzeźbione z ognia, to jestem jak
krzew gorejący – płonę, lecz się nie spalam. Czy jakoś tak.

Jeśli moje stopy są wyrzeźbione z ognia, jeżeli twoja dłoń
jest wielkości czasu, to żyję już trzydzieści trzy lata,
a w niebie wciąż unosi się zapach po mnie, jak woń
kory egzotycznego drzewa. I sama zdecydowałam,
że chcę zstąpić na ziemię w ciele, wybrałam dokładnie
czas i miejsce, i wszystkie koty, o które się troszczyłam;
wszystkie, co do jednego, wybrałam je sama.

Dlaczego stoisz tyłem, krzyczą.
To ja jestem tabernakulum, odpowiadam.
We mnie mieszka płomień.